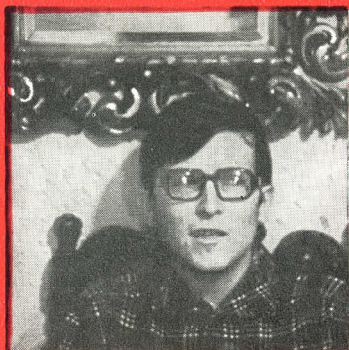

BRN 70

Repertoár malé scény, ročník 8, 1970, cena 3 Kčs

VYSTAVUJE

ALEX KOENIGSMARK

VRAHEM JE ZAHRADNÍK

HERBERT BURTON FRY

Byla měšťácká a zkostnatělá. Když pod čepcem svrátila čelo, panská hned věděla, že se strhne bouřka. Paní Thomasová měla jen jednu sympatickou stránku: byla bohatá. To také každý okamžitě poznal podle stylizovaného ovoce, jež nosila na krku nebo na uších. V úterý to bývaly plody ze samých rubínů, ve čtvrtek smaragdy, v pátek topasy a v ostatních dnech nádherné brilianty, zářící na její uvadlé pleti.

Protože bývala neobyčejně náladová, její panské a služebné se často měnily. Teď zaměstnávala opět jednu hezkou dívku — přišla ovšem právě z vězení. Zahradník Fred na ní mohl nechat oči. Bylo pondělí, když ho Mary objala a zhluboka přitom vzdychla: „Ach, Frede, mít tak všechny peníze týhle starý kozy — vzali bysme se a krásně se poměli.“ Fred přikývl, políbil ji a hořce řekl: „Tak tak, ale my je nemáme.“ Mary zavěťřila šanci: „Tak co bysme jí od těch krámů nepomohli? Zůstane jí stejně ještě dost.“ Těmi krámy samozřejmě myslela šperky, takže Fred se na chvíli upejpavě zamyslel, načež zakroutil očima: „Snad by se dalo něco vymyslet . . .“ Mary ho zbožně políbila, přitom si stačila rychle spočítat, co by za ty lesklé kamínky mohla dostat, avšak náhle se otevřely dveře a v nich stála rozkacená paní Thomasová, bušící dubovou holí do země. „To je mi ale pořádek,“ rozkřikla se, „Mary, jestli se nebudete ovládat, budete si muset velice brzy hledat místo!“ Když stará dáma odešla, zaskřípal Fred zuby: „Tuhle bábu jednou zabiju!“ Mary na něho pozorně pohlédla a shledala, že se pro její plány výtečně hodí. Zářivě se na něho usmála. „To chápu, drahoušku,“ řekla a Fred ji za to objal.

Její čas přišel za několik dnů, kdy Fred byl už zcela pod jejím vlivem. Paní Thomasová spala. „Tak, Frede, jde se na věc,“ zasyčela Mary, „pěkně nám spinká, tak si musíme pospíšit — tadyhle máš revolver.“ Fred si vzal s úsměvem zbraň. „Pospěš si!“ napomínala ho Mary. Fred na uklidněnou pokývl hlavou a vystoupil po schodech nahoru. Za několik vteřin zahřměly domem tři rány — Mary se zle uškříbla. Neměla strach, že by střelbu někdo slyšel, dům byl v rozlehlém parku. Fred stanul ve dveřích ložnice a vzrušeně Mary pokynul: „Hotovo. Honem pojď!“ Mary rychle vyběhla schody. „Je tedy . . .?“ — „Ano, je mrtvá,“ potvrdil Fred. Pak vešli společně do ložnice. Postel byla rozválená a tělo staré dámy leželo odevzdaně na poduškách. Obličej jí zakrýval polštář, zpod něhož vytékala krev. „Nijak hezkej pohled na ni nebyl,“ řekl Fred s ošklivostí v hlase.

Mary hledala pouzdro se šperky, pak je nenasytně chytla a rychle zabalila. „Honem, musíme zmizet,“ upozornila, „vrať mi ten revolver!“ Fred přikývl: „Hned, jen co budeme venku.“ Seběhli po schodech a nastoupili do staré fordky. „Kam pojedeme?“ Zeptal se Fred. Mary chvilku přemýšlela. Bude samozřejmě lepší okamžitě zmizet, po vraždě tady bude půda příliš horká, ale před zmizením ještě musí vybrat z úkrytu kořist z dřívějších akcí. Policie skrýš na štěstí nenašla. „Ukážu ti cestu,“ řekla a dirigovala ho k výjezdu z města, které za několik minut opustili. Jeli ale po nevalných silnicích, místy to byly vlastně jen cesty, a Fred zpozoroval, že se blíží k horám. „Dej mi ten revolver!“ naléhala Mary. Fred sáhl do kapsy a pistoli jí podal.

„Tak, a jsme tady,“ řekla Mary a ukázala na jakýsi srub. „Pojď, jdeme dovnitř!“ Vystoupili a vkročili do chatrče, když Mary předtím opatrně odemkla. Potom krabici se šperky odložila – přepadl ji strach, že se minulá kořist ztratila, a proto chvatně začala odšroubovávat obložení na stěně. Občas se přitom podívala přes rameno a posměšně pozorovala zamilovaného blázna, který si myslí, že ho miluje a bude se s ním dělit. To tak!

A už se objevila minulá kořist – celá velká krabice plná šperků a svazků bankovek, když ji Mary otevřela a ulehčeně vydechla. Zadívala se potom na Freda – byly to modré oči, a přitom měla dříve hnědé. Také vlasy už neměla černé, ale světlé. Malou změnu barvy očí způsobily dvě modré kontaktní čočky, jež měla pod víčky. Kalily jí trochu zrak – a teď je už nepotřebovala. Prstem je vytlačila a uložila do krabičky. Pak se na Freda usmála a pozvedla revolver: „Je mi strašně líto, Frede,“ řekla tiše a pokusila se dát do svého hlasu aspoň náznak lítosti. Pak natáhla kohoutek. Podívala se, že Fredův obličej zůstal bez pohnutí – žádný strach ani údiv. Zmáčkla a uslyšela ránu, ale on se ani nezachvěl.

Pohlédla na zbraň – náboje se zaleskly, ale že by to byly jen rozbušky? Fred se ani nepohnul, když řekl: „Mně taky, mně je taky strašně líto, že ti nemůžu udělat to potěšení.“ Dveře chatrče se náhle otevřely – Mary ztuhla. Před ní totiž stála paní Thomasová. „Vidím, že jsi překvapená,“ řekl Fred, „dovol tedy, abych ti představil svou tetu.“ Ve Fredově ruce se objevil revolver, v jeho hlasu výsměch: „Tenhle je ale ostře nabitý. A teď drahoušku dovol, abych ti všechno vysvětlil. Dlouho jsme tě už pozorovali a chtěli jsme přijít na kloub tomuhle,“ řekl a ukázal na krabici. „Protože jsme věděli, že jsi na šperky jako divá, rozšířila teta hlášku o tom, jak je zazobaná a co má šperků. Ukazovala všechno, co měla – schovaného neměla nic. A protože jsme věděli, že musíš mít někde blízko svou skrýš, pronajali jsme si tu vilu a hledali služebnou. A jednoho dne jsi tedy přišla ty, hned jsme tě poznali. Na štěstí vůbec nerozumíš zahradnické práci, jinak by ti dávno muselo dojít, že nejsem žádný zahradník. A teta pořád předváděla své šperky, aby ses mohla přesvědčit, že jsou pravé. A ty ses dala natchytat. A co říkáš té krásné scéně v ložnici? Zařídil jsem to přece výborně, úplně jako na divadle, vid’? A teďka bysme si s dovolením vzali tyhle tvoje šperky, co říkáš?“

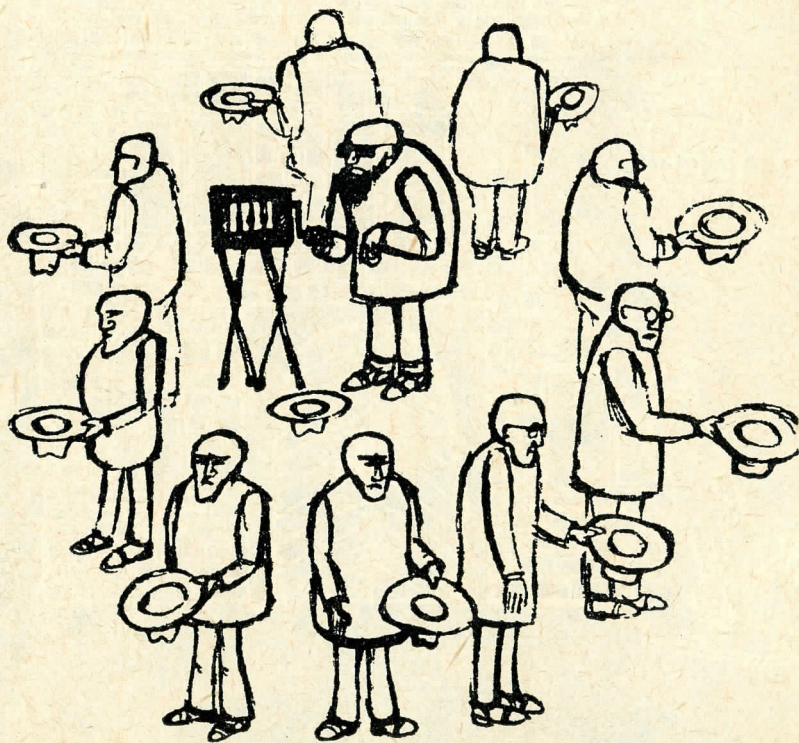
Za několik minut teta se synovcem chatu opustili. Zůstala tam jen osamělá dívka s vyděšeně vyvalenýma očima – protože byla mrtvá...

(PŘELOŽIL IJ)

— Vzpomínáš, jak jsme před lety
začínali?

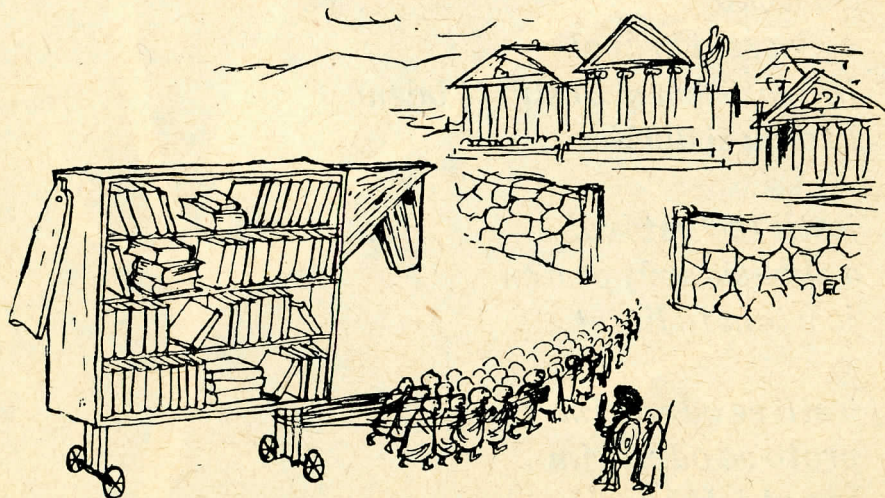

a
buď mi
věrný

„Nepřipadáš si, Platone, občas odcizeně?“

Prsten z trávy

Jiří Gruša

(Ze sbírky: Cvičení mučení)

umělas prstýnek z trávy

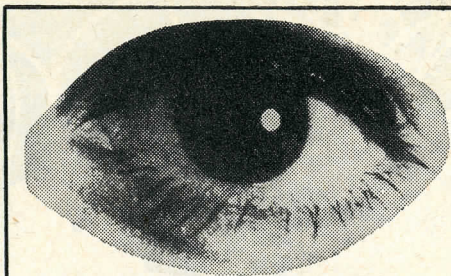
*já jsem se díval
jak sluší tvým malíčkům*

*přinesl jsem ti lítost
a všechno
co jsem si brával
brával jsem si za slib té básně
kterou ti dlužím*

*jestli teď vstáváš
a zkoušíš svůj prsten
je v tom ta lítost*

*jestli se odvracím
proto se odvracím
že o ní ještě nevíš*

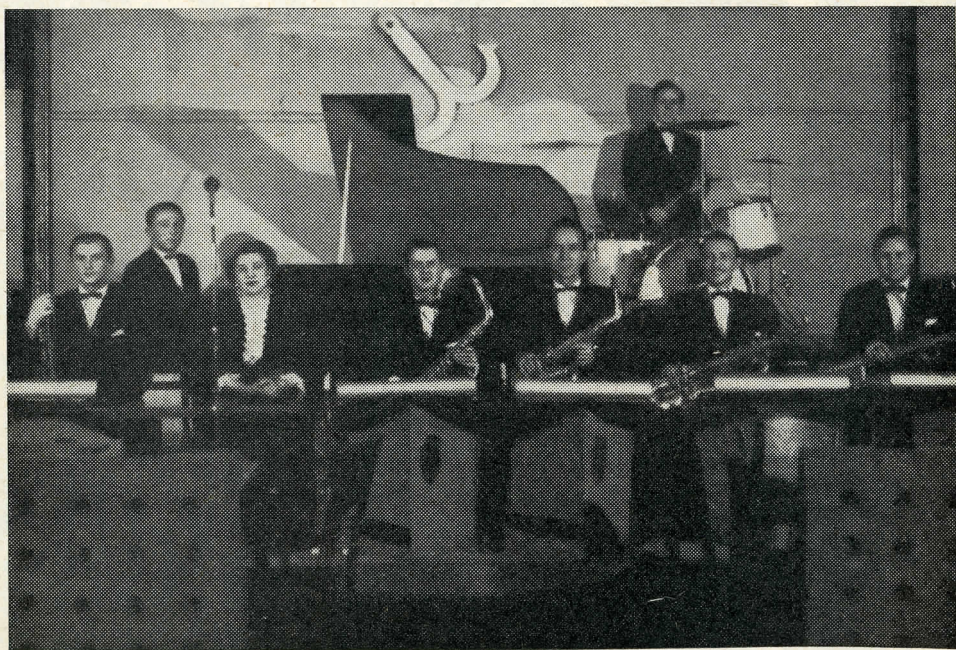

OČIMA VZPOMÍNEK

(Pokračování)

LADISLAVA HABARTA

V KOTVĚ HRÁL HABARTŮV ORCHESTR VE SLOŽENÍ KVĚTOSLAV ROHLÉDER (TRUBKA), JAROMÍR VOMÁČKA (KLAVÍR), SOLDANELLA FUXOVÁ (ZPĚV), LADISLAV BEZUBKA, LADISLAV HABART (ALTSAXOFONY), MIROSLAV VRBA (BICÍ), STANISLAV RÁDL A JAROSLAV DEVERA (TENORSAXOFONY).

Zpívali s námi tehdy Inka Zemánková, Rudolf Cortés, který přišel z Opery 5. května přes nesouhlas své manželky, a později také Václav Irmanov. V kapeli hráli trumpetisté K. Šidla, P. Chaloupka, Z. Richter a V. Wurmser, trombonisté R. Plachý, F. Křížek a V. Soukup, na altky V. Čudek a J. Šidla, tenorsaxofony obsluhovali S. Rádl a K. Ptáček, barytonsaxofon hrál Mojmir Smékal. Rytmickou skupinu pak tvořili Jiří Bažant (klavír), Antonín Julina (kytara), Bolek Ziarko (basa) a J. Šrůt (bicí).

„Velký orchestr, který jsem hned po válce řídil, hrál samozřejmě slavné evergreeny jako Summertime, vedle toho úspěšné dobové šlágry jako byl Candy nebo orchestrální záležitosti typu Moonlight Serenade a podobně. V Brně jsem se seznámil s Alexejem Friedem, který pro nás napsal několik instrumentací, byla to na svou dobu velice moderní a nápaditá hudba. Další aranžmá psal trumpetista Karel Šidla a něco jsme také převzali z repertoáru jedné velké holandské kapely, s níž dříve hrával basista Bolek Ziarko a který je přivezl domů z Německa. Protože jsme chtěli ještě dále posílit kapelu, jednali jsme s jedním výborným holandským trumpetistou, ovšem k dohodě nakonec nedošlo.

Ve Fénixu jsme začali hrát k tanci v listopadu 1945 a účinkovali jsme tam asi pět měsíců. Já jsem pak musel nastoupit od 1. března 1946 vojenskou prezenční službu a to byl začátek konce kapely. Po mně to ještě nějaký čas řídil altsaxofonista Alois Bureš, ale pak se kapela rozešla – tlak byl ze všech stran velký, protože zájem o účinkování v jedné z největších kaváren na Václavském náměstí byl obrovský. Zatímco kapela dohrávala svá poslední vystoupení, já jsem nejdříve prodělal na vojně základní výcvik a pak jsem byl přerážen do Armádního uměleckého souboru, kde jsem jako vedoucí orchestru nacvičoval zábavní program pro estrády, s nimiž měl soubor pod jiným dirigentem cestovat po různých posádkách. Já jsem žádné vystoupení nezažil, jen jsem vždy s kapelou asi měsíc studoval nový program a pak jsem soubor předal. Nebylo to tak špatné, když mládenci odjeli na zájezd, tak jsem měl volno a do kasáren jsem docházel jen tu a tam zeptat se, zda se již nevrátili. Když jsem se pak z vojny vrátil, založil jsem si hned zase nový orchestr. Nebyl to však big band – pro ten již v té době nebylo možno najít umístění a tak jsem se inspiroval tak zvaným švédským obsazením: pěti saxofony, sólovou trubkou a tříčlennou rytmickou skupinou. Účinkovali se mnou Vlasta Kloc na trubku, Mojmir Smékal, Standa Rádl, Věra Čudek a další na saxofony, v rytmice byl na bicí Šrůt a u piana snad Jirka Karásek, který je dnes v plzeňském rozhlase. Hráli jsme v Brně v Pasáži a tam za námi chodil Richard Kubernát, který měl v Brně svoji velkou kapelu RK. Protože Vlasta Kloc byl zaměstnán především v rozhlase a měl volno vlastně jen v létě, přijali jsme na trubku natrvalo Kubernátu, který pak šel s námi do Zlína. Měli jsme také odjet na reciproční zájezd do Švýcarska, ale z toho v roce 1948 sešlo a my jsme se rozjeli do Sliache. Po návratu do Prahy jsme hráli střídavě v několika podnikách – v Pygmalionu, v Adrii, v Alhambře, kde jsme měli navíc smyčcovou sekci, abychom mohli doprovázet balet, a v Kotvě. Tam jsme již účinkovali v menším obsazení, protože v těchto tanečních kavárnách nemohli uživit větší band. Tak konkrétně v Kotvě jsme hráli já a Láďa Bezubka na altky, Standa Rádl a Jarda Devera na tenory, Vlasta Kloc (Kubernát mezitím odešel k Vlachovi)

na trubku, avšak často za něj zaskakovali Květa Rohleder a další hráči. Mirek Vrba na bicí a u piana se vystřídal Jirka Bažant a pak Jaromír Vomáčka. Hráli jsme bez basy a kombinaci čtyř saxů s trubkou místo jiných možností jsme volili proto, že saxofonová sekce je daleko kompaktnější, než kombinace různých nástrojů (trubka, trombon, dva saxofony) a navíc se saxofonisté sháněli poměrně lépe než dobří hráči na jiné nástroje. S kapelou tehdy zpívala Věra Němcová a pak Soldanella Fuxová.

Tato kapela již měla jisté potíže, protože její základ leží především ve vynikajícím trumpetistovi; ten je vlastně jediným zástupcem celé plechové sekce a navíc musí táhnout mnoho sól i tutti chorusů. A protože na tomto místě zaskakoval za Vlastu Klope velmi často někdo jiný, trpěla celková úroveň kapely. Nicméně jsme měli v repertoáru řadu zajímavých instrumentací, které psal většinou Láďa Bezubka. Ten se pak v době mé třítydenní nepřítomnosti s muzikanty nějak dohodl, že si postaví vlastní kapelu. Já jsem s nimi ještě angažmá dohrál a pak jsem si opět sestavil nový soubor, v němž hrál harmonikář Sláva Kunst, bratři Pilarové na basu a klarinet, Jiří Jirmal na kytaru a také Kamil Hála na klavír. Začali jsme účinkovat v kavárně Ural na Poříčí a zůstali jsme tam pro velmi hezký úspěch tři čtvrti roku. Pak jsem se jednou sešel s Jiřím Verbergerem, který mě lákal, abych toho nechal a šel s ním do nočních podniků. A protože jsme se opravdu domluvili, sestavili jsme novou skupinu a – což bylo na barovou kapelu nevídané – začali zkoušet. Hráli jsme v obsazení Jerýk Škvor – harmonika, Láďa Tscherpel – kytara a bicí, Verberger na klavír a já na klarinet, housle a saxofon. Dříve býval králem v těchto podnicích houslista, na němž bylo vše závislé – to byl např. Alex Vizváry. Za mě byla již situace poněkud jiná, sláva „štégajgrů“ neboli stojících houslistů již pominula a stále více se přecházelo na tanec. Nehráli jsme špatně, harmonika s klarinetem měla velmi hezkou barvu, ale často byla potíž s laděním s klavírem.

Později jsem přešel do jiných různých skupinek, které jsem povětšinou vedl. Tak jsem třeba hrál řadu let s harmonikářem a flétnistou Zdeňkem Zíkou (když byl spolu s Hulanem členem slavné Bergrovy jazzové kapely) a v Mariánských lázních jsme utvořili tak zvanou chodící kapelu – harmonika, klarinet, basa a bicí. To už jsem ovšem měl za sebou – v jiném, ale opět čtyřčlenném složení – delší angažmá ve Finsku. Hráli jsme tam v řadě měst a bylo to vždy příjemné účinkování – hraje se denně jen 4 hodiny a kromě normálních přestávek mezi sériemi je vždy od tři čtvrtě do konce hodiny 15 minut pauza. Hlavními čísly programu jsou tango a valčík, repertoár je ovšem světový, to, co právě „letí“ – české věci tam nejdou, vůbec je neznají. Ale abych se vrátil do hotelu Golf v Mariáňkách. Tam jsme mohli – protože jsme hráli bez piana – cestovat mezi místnostmi i stoly a tam si nás také vybrali pro Montreal, i když jsme se ještě museli podrobit konkursu. Byl to trochu problém, protože do montrealské Staročeské restaurace jsme mohli jet jen dva se Zíkou a moc se nám nechtělo rozpouštět dobrou partu, ale nakonec jsme to přece jen udělali. V restauraci v Kanadě byl stále shon – přicházela tam řůra lidí jen se najíst a my jsme mezi nimi vyhrávali české písničky – měl jsem velký úspěch třeba s tím, že jsem doprovázel Zíkovu harmoniku bubnováním dlaní na desku stolu. K tomu jsme samozřejmě také oba zpívali. Legrace

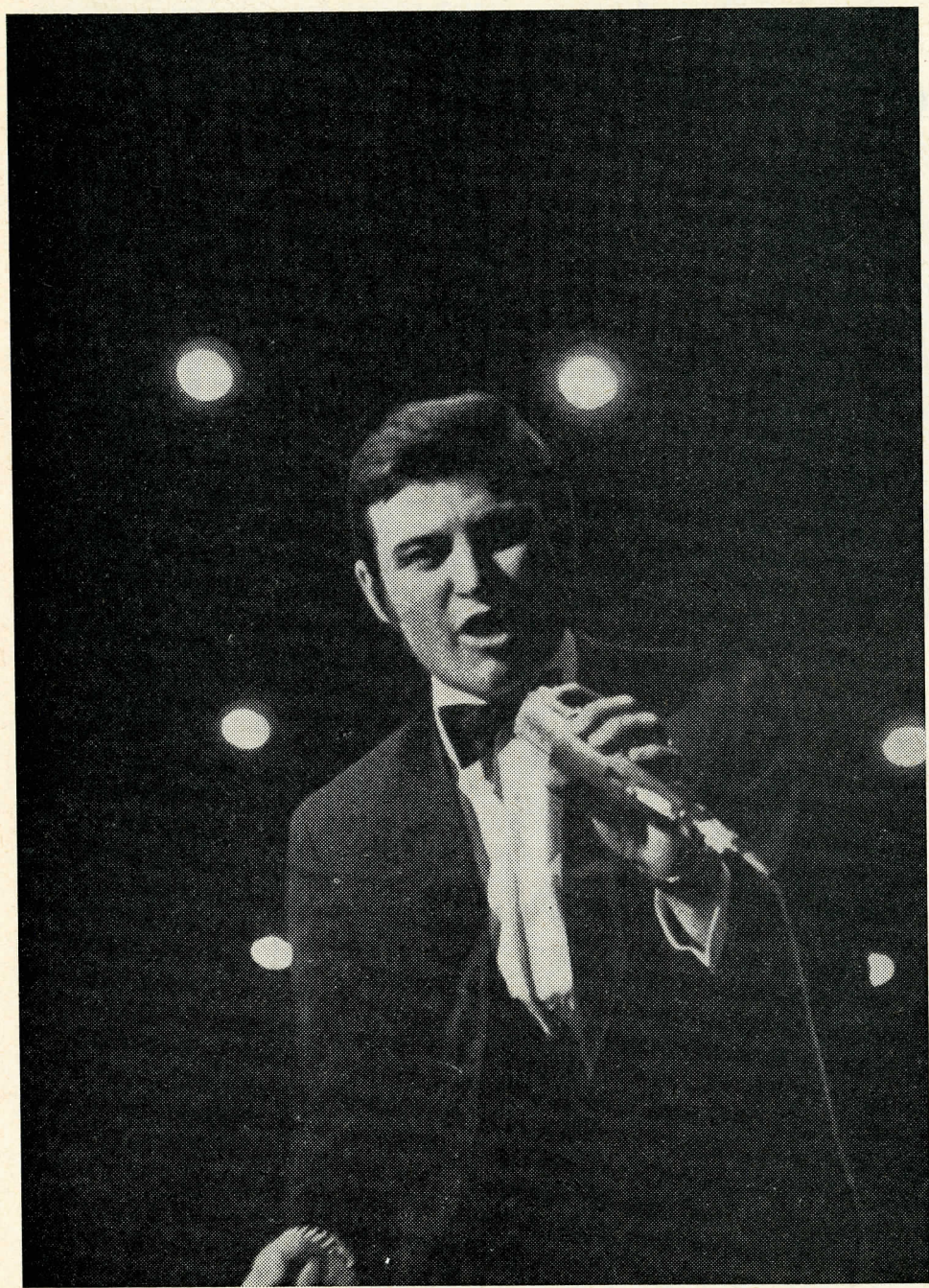
RICHARD KUBERNÁT V PYGMALIONU NEJEN HRÁL NA TRUBKU, ALE TAKÉ ZPÍVAL. SAXOFONISTOU JE MILAN ULRYCH, JEHOŽ KOLEGA MOJMÍR SMÉKAL STRÍDAL OBČAS I BASU,

ovšem byla, že když jsme hráli Škoda lásky, lidé to nechtěli a vyžadovali české písničky.

Po Kanadě jsme měli jet hrát ještě do USA, ale toto angažmá se nepovedlo. I když jsme měli vše bezpečně zařízeno a i formality byly v pořádku, nedostali jsme pracovní povolení od odborové organizace amerických hudebníků, která si velmi pečlivě hlídá své možnosti uplatnění a nerada vidí cizince. Nu a loni jsme se vypravili na půlroční angažmá do Jižní Ameriky – do hlavního města Kolumbie Bogoty. Byli jsme tam v pěti lidech a v kapele byl i klavírista Zdeněk Marat. Cesta do Bogoty byla zajímavá, letěli jsme tam 18 hodin a museli jsme si velice zaletět, protože jsme se vyhýbali bouři. V Bogotě je poněkud zvláštní situace – před námi tam byl na návštěvě papež, řada spekulantů si dělala naděje, že rychle zbohatne a tak postavila mnoho nových hotelů. Z velkého obchodu však nebylo nic, nějak se to nevyvedlo a pak začaly velké hotely jako Hilton postupně vytlačovat menší podniky. Náš hoteliér si sliboval, že když tam přijde česká kapela, že to bude atrakce – ale ani to nedopadlo nejlépe. Evropské čtvrti jsou daleko – až 20 km od středu města, kde jsme hráli, všichni cizinci žijí více doma, protože na ulicích není v noci právě bezpečno a také naši krajané tam žijící jsou rozděleni do dvou skupin, které spolu nemluví. Přišlo za námi párkrát 5–6 lidí, ale to bylo vše. Jedním z nich byl i Bolek Ziarko, který kdysi se mnou hrál na basu a byl také členem Rytmu 47 – slavné kapely, hrající jako první u nás be bop. Jinak za námi chodili místní obyvatelé, kteří neumějí vůbec tančit evropskou muziku, ani tango. Oni se tak pohupují v rytmu na dvě doby. Místní hudebníci jsou však fantastičtí – jejich rytmus musí hrát s pohybem tanečníka dohromady. Dalo by se říci, že pohyb tam požívá melodii, ty jsou totiž nepředstavitelně naivní nebo téměř žádné, není to dokonce ani sweet, ale rytmus je vynikající. Jeden tamní mládenec nám říkal, že bubeníci v Kolumbii zahrají až 112 různých rytmuů.

Jinak je život v Bogotě dosti svérázný. Není nic neobvyklého, když taxikář zastaví v temné ulici, vytáhne revolver a požádá o okamžité vystoupení – samozřejmě po předchozím úplném vyslečení. Něco takového se stalo i jednomu z našich muzikantů. Gringo má sice v zaměstnání dvojnásobný plat než místní obyvatelé, ale jít sám v noci se neodváží. Ženy nemají zastání a tak klidně posílají děti na ulici, kde žijí jak se dá – žebrají, spí na schodech a podobně. Sociálně jsou tam nepředstavitelné rozdíly – na jedné straně obrovská bohatství a milióny a na druhé straně měsíční platy, za který si služebná nekoupí ani jedno šaty. Ale to by bylo velice obšírné, byť i zajímavé povídání. Zkrátka po půl roce jsme se zase vrátili domů bohatší o mnohé zkušenosti a teď se chystáme na angažmá do polských lázní Sopotu. Budeme tam opět hrát ve čtyřech a budou to vesměs známí muzikanti: bubeník Ota Dvořák, pianista Bartoníček, já a trumpetista Karel Šidla, který hraje také na basovou kytaru. Chtělo by to sice ještě zpěvačku, abychom měli ulehčenou práci, ale i tak to snad zvládneme. Bude to další v celé řadě angažmá, jakých jsme už absolvovali mnoho: angažmá, která vyžadují rutinu, široký repertoár, schopnost vyhovět každému přání a rychle se sehrát s kterýmkoliv hudebníkem. Zkrátka angažmá, o nichž se běžně mluví jako o práci v baru, ale která vyžadují zkušené a profesionálně zdatné muzikanty.“

Št-Ks

ZADÁNO PRO JOJO VIOLA

ZVÍŘÁTKA.

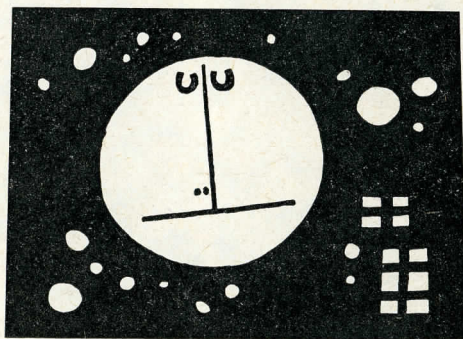

MILENKY,

VĚCI

A

SNY

PÍSNĚ A BÁSNIČKY ONDŘEJE SUCHÉHO (TAKTÉŽ ILUSTRACE).

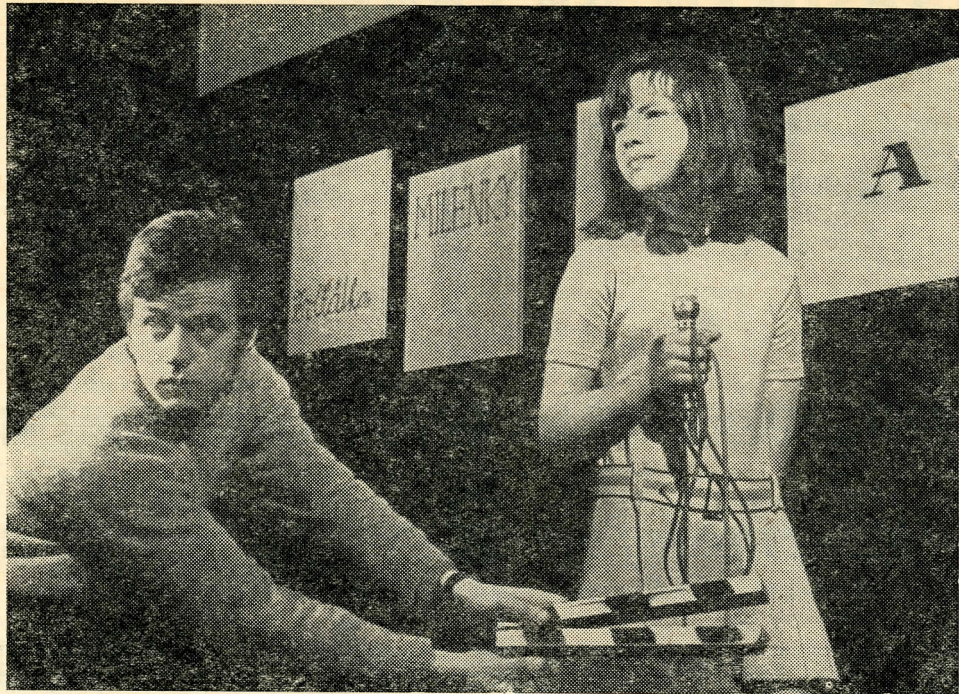
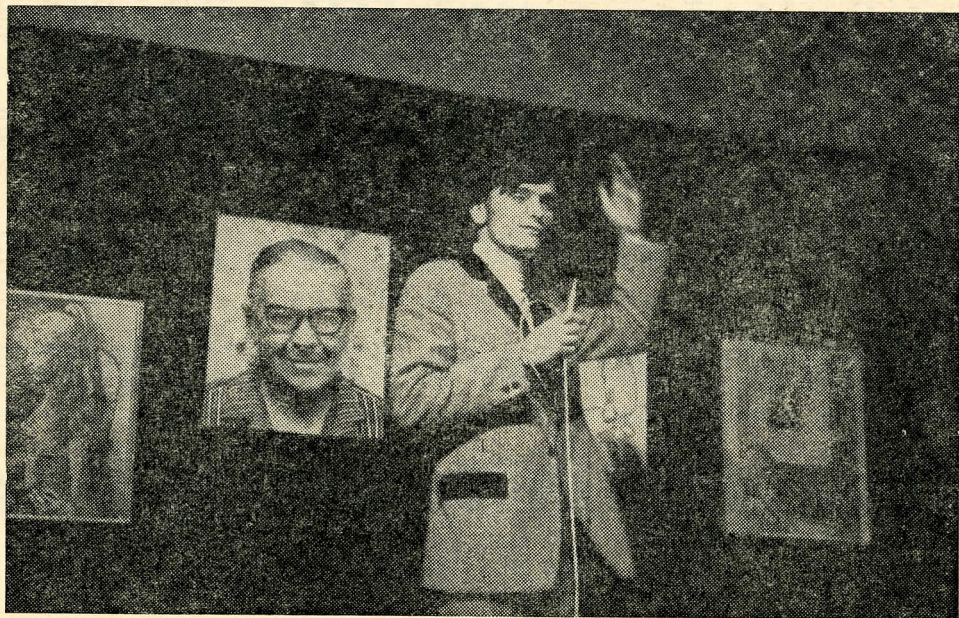

FOTO: O. DLABOLA A M. MARTINOVSKÝ

COURAT SE LESEM

HUDBA: ALADÁR LAKATOŠ

TEXT: ONDŘEJ SUCHÝ

Pomalů

H7 E F#mi H7 F#mi H7

Courat se le-sem, mít boty rosou zmá-če-né, poslouchat ti-cho, vyhnout se

E E7 A E F#mi H7

cestě značené a vůbec jít tam, kam ještě nikdo nezašel, tam doprostřed lesa, kam nevede

F#mi H7 E A7 E E7 A

cesta a kde by nikdo ni-ko-ho ne-na-šel. To je můj sen a ta-ky že

H7 A H7 E E7

jednou si vyjdu, to je můj sen a taky-že na to místo přijdu, to je můj sen, až najdu

A E C#7 F#7 H7 *Rychle:*

ten svět ticha nebudu vás nudit zpěvem, budu šťasten zticha. Courat se

E F#mi H7 F#mi H7

lesem, mít bo-ty rosou zmáče- né, poslouchat ti-cho, vyhnout se

E E7 A E

cestě znače-né a vůbec jít tam, kam ještě nikdo ne-zašel, tam doprostřed

F#mi H7 F#mi H7 *pomalů* E A E

le-sa, kam ne-ve-de cesta a kdeby nikdo ni-ko-ho ne-na-šel.

JDETE SI TAM SÁM

HUDBA: ALADÁR LAKATOŠ

TEXT: ONDŘEJ SUCHÝ

Živě-rychle

Poslal si mě poručník na plovárnu pro ručník, na plovárnu žlu- tou,
poslal mě tam zu- tou. Řekla jsem mu: Milej zlatej poručníku, do-žín-ky
jsou tu. Vy jste ná-kej vza- tej, u- tře- te se do žín-ky.
Vyjdu si- ce z do- mu zu- tá, po- je- du však do po- lí,
neví- te- li kde je žlutá plovka, tak je v Podolí. Jděte si tam sám.
Jděte si tam sám. Jděte si tam sám. Jděte si tam sám.

Pralinka

Prala prádlo pralinka
byl z ní cejtit rum.
I když byla malinká
opila by dům.

Já jel zrovna okolo
na kole
a tak jsem jí sněd,
obut jsem byl do polo-
botek a
kolem pusy hněd.

Pták Baleták

Pták Baleták
tančí po obloze
v podivné poloze
hlavou dolů.

Pták Baleták
ten zná lidských bolů!

Kdyby tak mohl
všechny by spočítal
na pérech svých křídel!

Kdyby tak mohl...

Bohužel nemůže
neumí sčítat
protože umí jen
podivně lítat.

Pták Baleták
tančí po obloze
v podivné poloze
hlavou dolů.

Pták Baleták.

Picasso na zdi

Jeden známý milovník
obrazů

Ve snu zasklil živého
Picassa

Přišel jsem s žiletkou,
řezal do pasparty
Pozorně, abych snad
nevjel mu do masa

Mezi sklem
a papundeklem
V pruhovaném tričku
Starý pán si z dlouhé
chvilé
Vymejšlel básničku

Konečně mi k ránu
z rámu
Zadem na zem
Vypad'

Společnými silami
Jsme před očima
slečny Mici
Vyprostili zasklenou
I slavnou, bílou holubici

Picasso se jí pak chytil
A tak letěli
do Španělska

Bohužel vám nepovím
Kde asi mohou
být dneska

Smrt dlaždičky

Stala se vraždička!
K ránu
byla nalezená
zabitá
rozbitá
dlaždička!

Soud dlaždiček
usnesl se
dlaždič že je vrahem
Trestem — celý život
klečet
odsoudil ho šmahem!

Malá zoologická zahrádka

V kříži mi loupá
maličká veverka
slunečnicová semínka.

V mysli mě hlodá
maličký hlodavec
myš Lenka.

V břiše mi
krčí se
pobledlý pejsek,
hlavou mi
vrtá furt
jestli jsem hejsek.

Mám starost
o svá zvířátka.
Až jednou umřu
můj hrob bude
pohřbená
malá
zoologická
zahrádka.

Kokosovej vořech

U boudy je
uvázaněj
kokosovej
vořech.
Nekouše
neštěká
chlupatej je
spí.
A já si do něj
když mám vztek
můžu kdy chci
klidně kopnout.

Protože zvířata —
— ty mám ráda.

Svatba

Vedu Tě k oltáři
Pihu máš na tváři
Pihu máš na tváři
Že, pane faráři?

V životě zazáří
I piha na tváři
I piha na tváři
Že, pane faráři?

Vedu Tě k oltáři
Farář se zatváří
Velice vážně

Smutek je v žaláři
Pihu máš na tváři
A navíc — máš mě!

*podivný příslušník
Ondřej Suchý podává:*

Hlášení o poznatku z dvacáté- čtvrté hodiny dne

Noc je Kašpárek
s velikou rolničkou
narozený v Africe.
Pravidelně hledá
na konci každého dne
principála hvězd
svého náměsíčního
Matěje Kopeckého.

VESELÁ SKLERÓZA ANEB ŘEK

MUZA PAVLOVOVÁ

PŘELOŽILA LUDMILA DUŠKOVÁ

OSOBY: TETA BETTY

TETA MARY

Prostorný pokoj v anglickém bytě. Anglický nábytek. Za okny anglické květiny. Teta Mary vchází a zalévá fikus. Za ní vchází teta Betty.

Teta Betty: Dobrý den, teta, to je venku hezky, co? Sluníčko svítí, teploučko je, ptáčci zpívají...

Teta Mary: To jo. Už by ty deště mohly přestat. Od rána leje jako z konve.

Teta Betty: Jestli bude dál takhle pražit slunce, pokvetou mi jabloně už v máji, bejvají dobrý jabka.

Teta Mary: Jo jo, kachna nadívaná jabkama, to je moje. Maminka vždycky dávala do kachny upíct pár renet.

Teta Betty: Můj tatínek měl kobylu Renetu a měl ji nejradši ze všech, no, ale to nebyla kobyla, to byl přímo divotvornej kůň. Tak krásnou kočku neměl nikdo v kraji. A těch kocourů, co se za ní táhlo!

Teta Mary: Tak tak, kočky se můžou po jabkách utlouct. Taky jsem jednu znala a ta nesnášela, když na ni někdo volal jenom kočko, na ni se muselo volat jenom jménem, jinak se urazila – kdybych já si, hlava nešťastná, vzpomněla, jak se ta kočka jmenovala. Myslím, že Betty – nebo tak nějak... (**Teta Betty nadskočí**) A ta kočka měla strašně ráda jabka. On to byl vůbec moc moudrej kůň. Tatínek ho měl hrozně rád.

Teta Betty: Můj otec měl odjakživa ke koňům odpor. Držel krávy a pár ovec. Maminka se mu často vysmívala a říkala: „Otec – měl pár ovec.“ To je rým chápete? Otec – ovec, koupil – kobyl, kobyl, kobylinec, kobylinec – nevěstinec.

Teta Mary: Vy umíte i básně? Od koho tohle bylo?

Teta Betty: To byl Shelley, jinak řečeno Schiller. Shelley mu říkali jen jeho nejbližší přátelé. Byl to zajímavý člověk, i když vlastně nikdo nevěděl, jaký. To od něho pochází slovo všelijaký.

Teta Mary: A kam ty včely dával?

Teta Betty: Zastavoval je, když byl švorcovej.

Teta Mary: Můj nebožtík muž taky někdy zastavoval. Třeba přišel v sobotu z lázní a rovnou ve dveřích povídá: „Zastavil jsem tuhle, zastavil jsem támhle a jsem jak dělo, tak se nezlob.“ Ale nebral se, to ne. Jednou se mi vrátil tak zmlácený, že měl dokonce naražený i kolenní jabko.

Teta Betty: Jabka jsou dobrý do kachny. Teta Molly vždycky říkala: „Kachnu splivni sám a jabka dej sousedovi.“ Abych nezapomněla, váš soused je Řek, vidíte? Vy máte ale štěstí! Povídá se, že Řekové bývají výborný sousedi.

Teta Mary: Neřekla bych. Řek je, to mu nikdo neveme. A vůbec mu málokdo něco veme. O svátcích jsme se mu pokoušeli, když už byl pod párou, vzít láhev, ale taky marně. Jako by to byl zrovna nákej skalní Řek. Tákovýhle lopaty, tákovýhle haksny a jeho Adamovo jabko si lidi pletou s nosem.

Teta Betty: Jo, nakládání jabka, to je nějaká dobrota. Bernard Shaw nikdy neseď ke psaní, dokud nesněd talířek nakládanejch jablek. To mi vyprávěla teta Rózi. Pamatujete na tetu Rózi?

Teta Mary: Abych nepamatovala! To tak!

Teta Betty: To byla nějaká ženská! A šetrná! U nich nesměl přijít nazmar ani drobek. Víte, jak často její muž poslední dobou postonával. No, a teta Rózi po něm dopíjela všechny léky. Jen aby je nemusela vyhodit.

Teta Mary: Abych nepamatovala tetu Rózi! To tak! Rozhazovačnější ženskou svět neviděl! Víte, že nikdy nejedla včerejší chleba? Ten vyhazovala. A včerejší cukr taky, a kafe taky. Došlo to tak daleko, že jednou vyhodila i včerejší noviny. Ale to se moh její muž vzteknout.

Teta Betty: Teta Rózi žádnýho muže neměla.

Teta Mary: I měla. To ona jen tak říkala, že ne. Ona ho totiž tajila. Měla muže, já to přece musím vědět. Nemluvě o dětech. Měla osm dětí, ale ona je prostě tajila. S šesti fakanama jí to vyšlo, zato zbylí dva, to byli sígři! Ty dělali takový divy, že je brzo znala celá čtvrť.

Teta Betty: A proč je tajila?

Teta Mary: No proč! To vy nemůžete pamatovat, vy jste byla ještě malá – ale tehdy se prostě nehodilo mít za muže Řeka.

Teta Betty: Tak ono je to pravda, že měla za muže Řeka? Konečně mi svítá. . . Tuhleten Řek je určitě příbuznej tamtoho Řeka, toho jejího Řeka, protože jak známo, všichni Řekové jsou mezi sebou příbuzný, a když si dva Řekové, a k tomu příbuzný, vemou Angličanky, dostanou něco jako prémie nebo pokutu nebo co, takže teď už konečně chápu, proč ona toho svého Řeka tajila. Ale proč vy tajíte toho svého, to nepochopím nikdy. Já svého Řeka netajím, jak ho taky můžu tajit, když žádnýho nemám. Mám jednoho Řeka, ale to je můj soused, takže mu těžko můžu říkat Řek. Říkám můj soused, a to je rozdíl!

Teta Betty: Ano, pro Angličany jistě, ale Řekové v tom rozdíl nedělají. Měla jsem jednoho známého Řeka. . .

Teta Mary: Tak vidíte, taky máte Řeka!

Teta Betty: Měla jsem Řeka.

Teta Mary: Tak měla! Řekům je vůbec všechno jedno, sama jste to povídala.

Teta Betty: Ano, to jsem povídala a povídám znovu, že jsem měla jednoho známého Řeka, a třeba i dva, když chcete, i tři čtyři pět Řeků! Ano! Pět známých Řeků jsem měla!

Teta Mary: Pět Řeků? A to jste mlčela? Tak vyprávějte, jak je to s nima.

Teta Betty: Řek jako Řek. Nic nenormálního na nich není. Docela milí, sympatičtí lidé.

Teta Mary: Řeky je vůbec těžko poznat. Vy jste si třeba jistá, že těch pět Řeků jsou Řekové, a najednou to veme obrat a vyjde najevo, že to Řekové nejsou a nikdy nebyli, i když je všichni za Řeky měli a říkali jim Řekové, ačkoliv opravdický Řekové by se za ně třeba museli stydět!

Teta Betty: To víte, vy je musíte znát líp. Vy máte souseda Řeka. Říká se, že Řekové jsou fajn otcové, ale špatní sousedi.

Teta Mary: Jsou fajn hospodáři, ale špatný manželé.

Teta Betty: Ale já jsem slyšela, že to jsou fajn krejčí, ale špatní muzikanti.

Teta Mary: Jsou fajn holiči, ale špatný rádci.

Teta Betty: Ale já slyšela, že jsou to fajn vojáci, ale špatný matematici.

Teta Mary: Jsou to fajn doktoři, ale špatný střelci.

Teta Betty: Ale já slyšela, že jsou to fajn sportovci, ale špatný mořeplavci.

Teta Mary: Jsou fajn kuchaři, ale špatný otcové.

Teta Betty: Můj otec strašně rád jabka. Když si letos jaro pospíší, může si můj otec říct, že tu nebyl těch osmdesát tři roků zbytečně.

Teta Mary: Váš otec je taky Řek, vidíte?

Teta Betty: Můj otec je čistokrevný Angličan a nikdy ani Řek nebyl. Ano, když má kocovinu, tak jí rád řecký salát, ale to je podobnost čistě náhodná. Abyste věděla, Řek není můj otec, ale můj strejda. Miluje mě jako rodný otec, ale to ještě neznamená, že můj rodný otec je Řek. Jednou tatínek dokonce složil takovouhle báseň:

Řek mi řek,

abych mu řek,

kolik je v Řecku řek.

A já mu řek,

že nejsem žádný Řek,

abych mu řek,

kolik je v Řecku řek.

Strejda se urazil a dlouho s tatínkem nemluvil. Ale pak se zas udobřili. Tatínek vůbec psal dost básně. My to máme v rodině. Já se pamatuju, že když jsem byla malá, byl u nás jednou na návštěvě jeden básník se ženou, nějaký vzdálený příbuzenstvo, a ten jak začal recitovat, začala jeho ženě kručet v břiše, že začátku to vypadalo moc divně, pamatuju se, že nás to všechny znervózňovalo, že nám to bylo všem trochu trapný za ni, ale pak jsme si zvykli, a spousta lidí dokonce tvrdila, že ona to dělá schválně, dokonce snad s jeho souhlasem, že se tak možná umluvili, že to možná měli dokonce secvícení, aby jim z toho vyšel takovej melodram. A co byste tomu řekla – měli úspěch, měli úspěch a začali dokonce pořádat koncerty za peníze, samozřejmě že jen v koncertních sálech, jinde by ji nebylo slyšet. Sjezdili celou Evropu. Divím se, že se na ně nepamatujete, stal se z nich opravdu znamenitý pár, vystupovali pod uměleckým pseudonymem Tři mušketýři a zvlášť jedna jejich píseň byla moc populární...

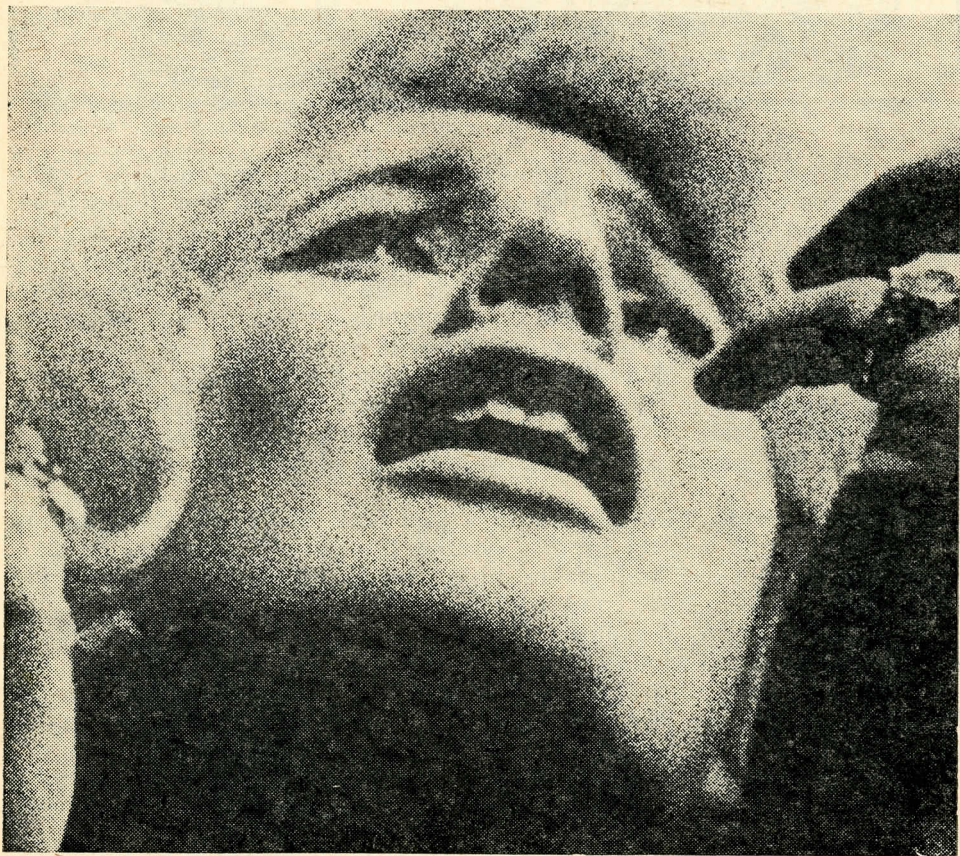
Teta Mary: Pamatujete si ji? Zazpívejte ji, prosím vás!

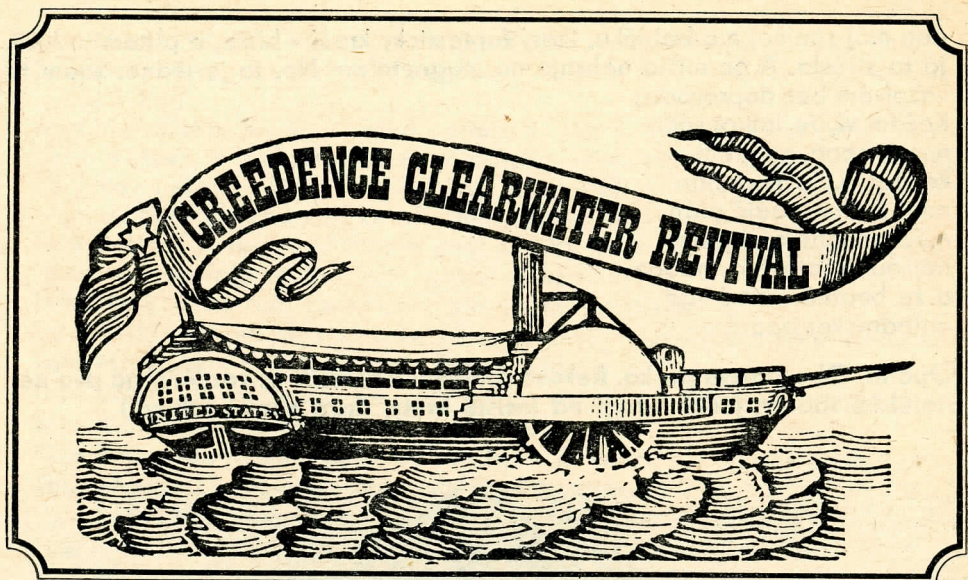
Teta Betty: Škoda, že vám nekručí v břiše, aby provedení bylo jak náleží. Je-

den můj známej má babičku, který fantasticky kručí v břiše, a přitom to ladí, já to slyšela. A on mi to nahraje na magnetofon. No, to je jedno, zatím to zazpívám bez doprovodu:

Každej ví, že lampasáci
neznamená notoráci,
každej ví, že hegelíán
není žádněj ladič pián
a že smáčné makarony
nejsou žrádlo pro madony
a že beatník nemá rád
ouřednickej aparát.

(Opona. Obecenstvo tleská. Rekové přítomní v hledišti se rozdělili na dva nepřátelské tábory, jedni házejí na jeviště květy, druzí shnilá jablka.)

Loňský rok přinesl pop music hodně vzruchu a mnoho nových tváří, z nichž nikdo se však nemůže chlubit tak impozantní kariérou, jako před rokem téměř ještě neznámá sanfranciská skupina Creedence Clearwater Revival. Pouhých devět měsíců jí stačilo k získání šesti zlatých desek a účinkování v pěti vlastních pořadech v americké televizi. Málokdo také dokázal tak výrazně ovlivnit hudební scénu, strhnout pozornost od avantgardních zvuků jiných moderních rockových skupin a úspěšně propagovat návrat ke kořenům této hudby, hillbilly, cajunu, blues, rock'n'rollu. Odborníci této hudbě říkají „bayou rock“ a leader skupiny John Fogerty je za to upřímně nenávidí. Jakýpak bayou rock, hrajeme prostě rock'n'roll s bluesovým zvukem. A tak dříve než si povíme o zajímavých osudech této skupiny, pokusíme se tento teoretický problém vyřešit.

Vlastně o nic nejde. Bayou je oblast v jižní části Spojených států, kde se v době osídlování Ameriky usadila výrazná francouzská menšina. Ze staré vlasti si přivezla i své hudební nástroje, housle, akordeon, a samozřejmě také písně. Lidové hudbě, která z těchto tradic vyšla, se začalo říkat cajun music (hudba cajunů, přistěhovalců) – a ta byla později stejně jako hillbilly jedním z pilířů novorozeného rock'n'rollu. Fogerty však popírá, že by se vracel přímo k hudbě jihu, svůj vzor vidí ve zpěvácích jihu, memphiském soundu Elvise Presleyho, Carla Perkinse, Jerryho Lee Lewise nebo Howlin' Wolfa. Ne tedy autentická lidová hudba, ale jednoduchý spontánní rock'n'roll z ní odvozený se stal předlohou pro Creedence Clearwater Revival. Možná, že tohle vše vystihuje termín „bayou rock“ docela přijatelně, ale Fogerty zřejmě nemá rád známkování. Proč však hovořit o jeho hudbě jako o přínosu? Od roku 1965, kdy skupina Jefferson Airplane podepsala za 20 000 dolarů kontrakt se společností RCA, prodělala rocková hudba zcela zásadní obrat k avant-

gardním „podzemním“ směrům, které svými nároky na hráče i posluchače zahrly mnoho dosavadních funkcí pop music, hudby pro zábavu a rozptýlení. San Francisco bylo centrem této revoluce – a tam najednou z téhož podhoubí vyrůstá skupina, která z hudby, jež jiným skupinám sloužila jako prostředek (country, „early“ rock'n'roll), dělá svůj cíl. A většina posluchačů „podzemní“ hudby ji nedokáže zavrhnout, na hudební scénu se opět vrací vzrušení. Creedence Clearwater Revival za jediný rok vydělávají milión dolarů...

Ostatně na něj čekali celých deset let, protože se sešli už v deváté třídě a od té doby nezměnili své složení: John C. Fogerty (nar. 28. 5. 1945) hraje na kytaru a klávesnicové nástroje a je zpěvákem skupiny, jeho bratr Tom (9. 11. 1941) obsluhuje rytmickou kytaru, Stuart Cook (25. 4. 1945) hraje na basovou kytaru a Doug Clifford (24. 4. 1945) bubnuje – ten jediný pochází z kalifornského Palo Alta, ostatní jsou z blízkého Berkeley. V roce 1959 tady zcela v ústraní vznikla skupina Blue Velvets (Modré samety) a za půl-druhého roku natočila svou prvou desku (což ovšem v USA vůbec nic neznamená) pro Christy Records: Beverly Angel. Prý to znělo jak starodávní Penguins. Po několika snímcích pro Orchestra Records zakotvili Blue Velvets v roce 1964 u sanfranciské firmy Fantasy – mnoho se však na jejich osudech nezměnilo a od společnosti dostali do vínku nanejvýš nové jméno: Golliwogs. Až do roku 1967 hráli v malých klubech kolem East Bay a dostávali asi tak 10 dolarů za večer. Pivo měli zadarmo. Nic je však neodradilo, ani studium na různých školách, ani odchod Johna a Douga na vojnu (často jezdili až 300 mil na koncerty a ráno se vraceli na základnu), ani svatby Johna, Toma (má dvě děti, John jedno) a Douga a jejich přestěhování do kalifornského El Cerrita.

V roce 1967 se už o San Franciscu začalo hovořit v kruzích zasvěcenců – a právě tehdy přichází k Fantasy nový schopný šéf Saul Zaents. Skupina, kte-

rá do té doby neměla ani na struny, dostává peníze na vybavení, začíná hrát v sanfranciských klubech (především v Deno Carlo's) a mění název. Nejprve vymysleli Revival, hráli přece takovou hudbu, pak před to dali Creedence, to bylo křestní jméno přítele, a nakonec vymysleli Clearwater („čistá voda“), inspirováni televizní reklamou, kde ukazovali „krásnou čistou vodu, z níž se dělá pivo“. Velký zlom se dostavil před rokem – po jedenácti neúspěšných singlech natočili hit: Suzy Q. Klasická rock'n'rollová nahrávka s neméně známou druhou stranou I Put A Spell On You. V americké Hit-Parade to bylo číslo jedenáct, ve Francii ještě výše, a to byla prvá evropská země, kde se stali slavnými. Další hity už napsal John Fogerty a opravdu s nimi udělal díru do světa: Proud Mary, báječná píseň o mississippském parníku, byla hitem číslo jedna v USA a bestsellerem na celém světě (v Hit-Parades různých zemí se na ní svými verzemi „přiživil“ i Tommy Roe, Spiral Starecase, Solomon Burke a Checkmates, Ltd., česky zpívá Petr Němec). Bad Moon Rising znamenal opět prvé místo v USA a tentokrát i v Británii (líbila se i druhá strana desky se skladbou Lodi). Píseň Green River byla v americkém žebříčku „jen“ na druhém místě, ale na zlatou desku to stačilo (v Hit-Parade byla i B-strana desky Commotion). A konečně Down On The Corner s druhou stranou Fortune Song jako novinka už potvrdila, že šňůra hitů zůstává nepřetržena. K tomu si přičtíme i tři úspěšné LP – Creedence Clearwater Revival, Bayou Country a Green River – a skvěle přijatá vystoupení mj. na důležitých amerických festivalech, a prvou kapitolu ságy skupiny Creedence Clearwater Revival můžeme s klidem uzavřít. O její úspěšné pokračování nemusíme mít starost.

JAROMÍR TŮMA

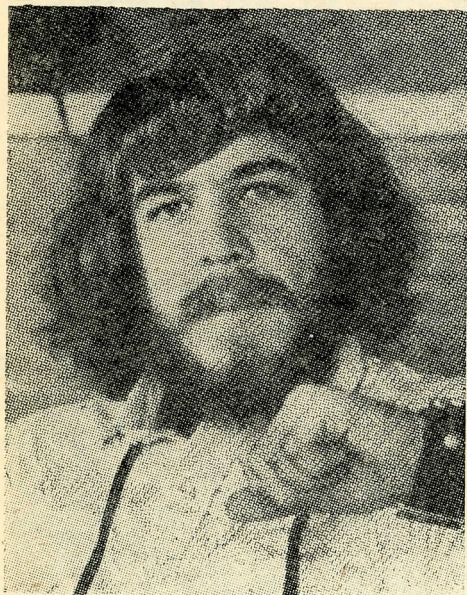

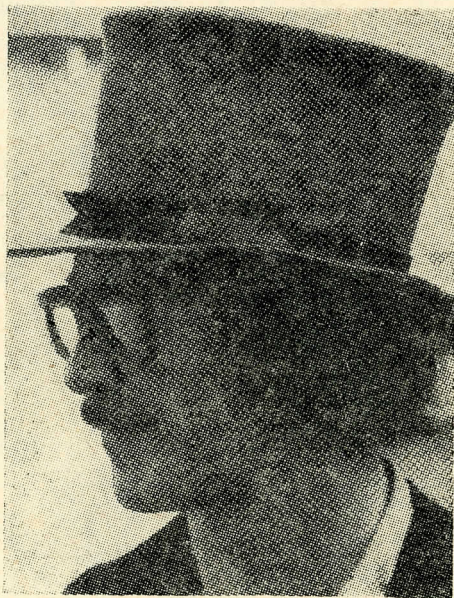
TOM FOGERTY

JOHN FOGERTY

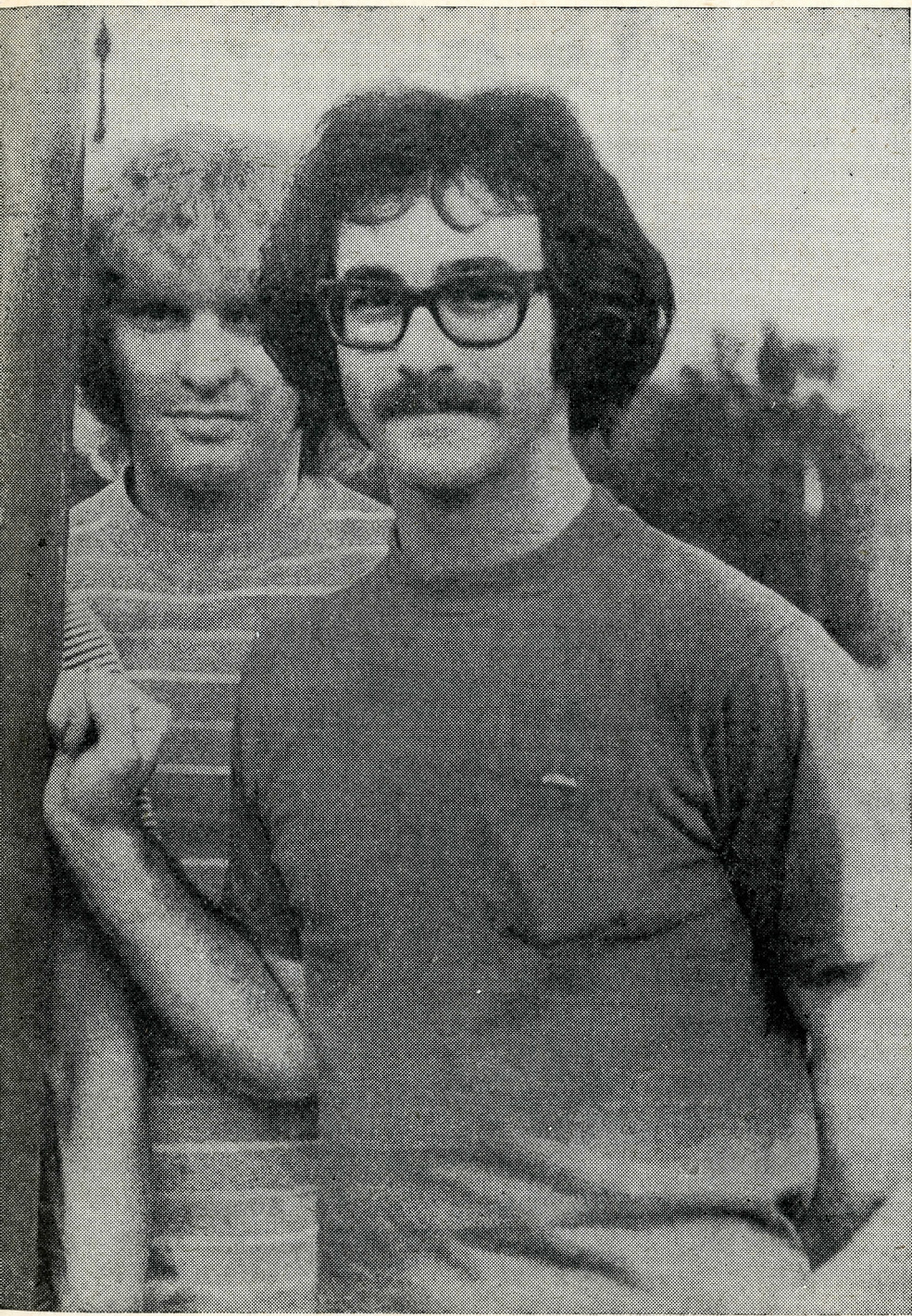

DOUG CLIFFORD

STUART COOK

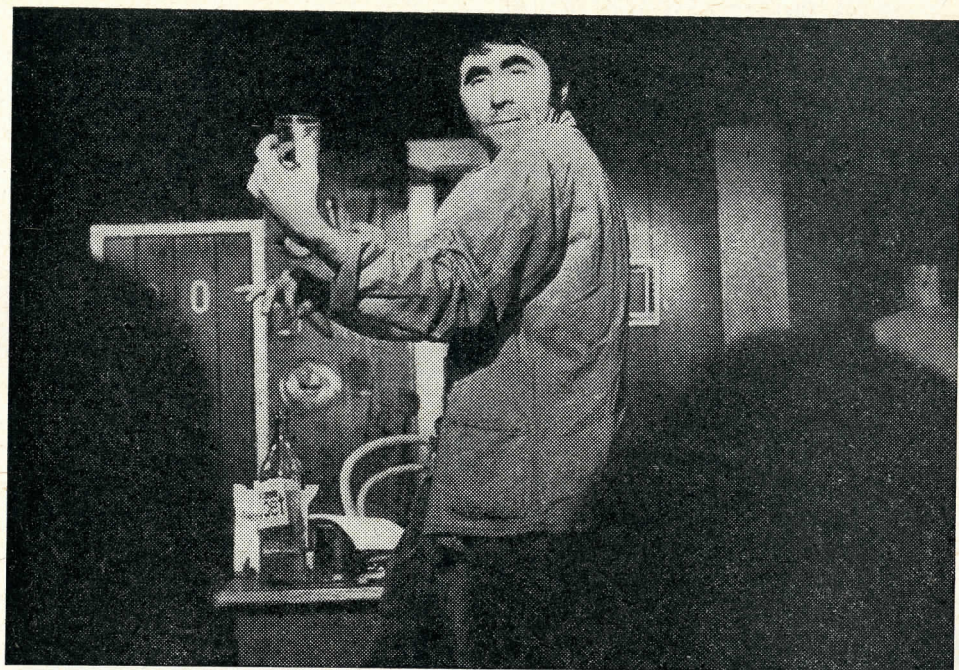

APOLLO-BEAT

FOTO A. JANOVSKÝ

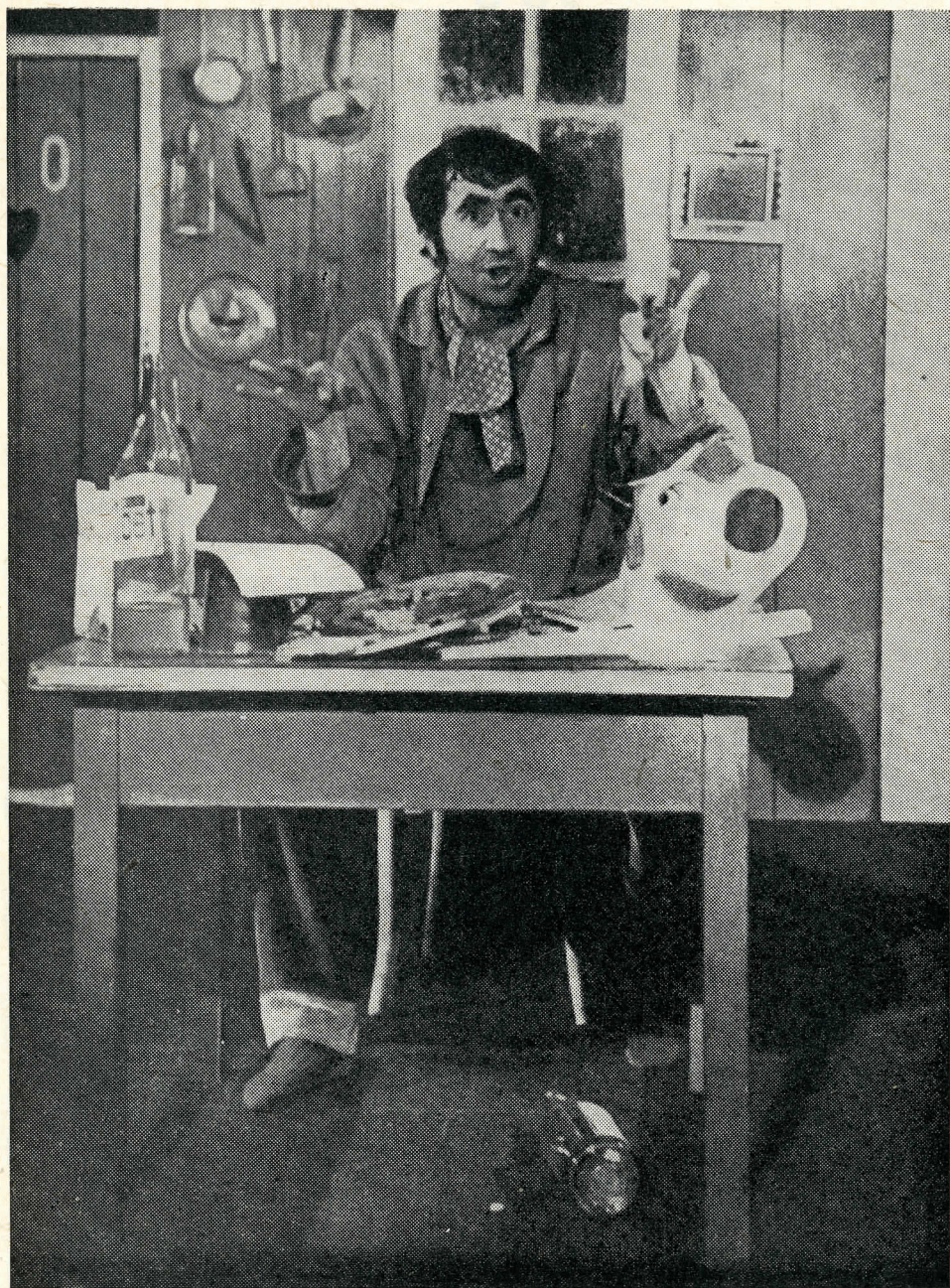

K L A D I V A D L O

PAVEL FIALA
PSTRUŽI POD
KAMENEM

HRAJE ANTONÍN POKORNÝ / FOTO M. HUČEK

KOUKEJ DÉŠŤ

HUDBA A TEXT: M. CARR A B. MASON

ČESKÝ TEXT: ZDENĚK BOROVEC

ZPÍVÁ MILAN KLIPEC

© 1968 BY PATRICIA MUSIC LTD. LONDON CHAPPEL & CO., MÜNCHEN
PRO ČSSR PANTON, PRAHA 1969

Medium tempo di foxtrot

mf Kou-kej, déšť jak pleská, počkej, dívko hezká, pojd' sem ke mně honem
skrejt se pod balko-nem. Déšť tvý vlásky splaví, máš jen jedno zdraví.
chvá- táš, vem to nešť, jen zůstaň, přechká-me ten déšť. -
Chvíli jen, než přejde mrak, tu můžem stát a stát jen tak, kde stáljsem sám.
- Tak pojd' jen blíž a vejdi: ~~ve~~ ten déšť i stříška jsou tu dnes jen
kvů-li nám... Co dál říct mám? Pá- tou zvon už zvo-ní,
dech tvůj rů-ží vo- ní a já jen tak vžertu lí- bám
rouge teď ze rtů tvých, - no a koukej, déšť už dávno ztich...

ADMIRÁLSKÁ

HUDBA: VLASTIMIL HÁLA

TEXT: IVO FISCHER

© PANTON, PRAHA 1969

Vivo *G* *D7* *Ami7* *D7 D^b7 C*

1. Po-vídám, no tak mlč, a češ si zatím pro mě vlasy dál, mne žádná

D7 *G* *Ami7 D7 G* *D7* *Ami7*

ji-ná ne-vá-bí. - Za pár let se ktobě vrátím ja-ko admi-rál

D7 D^b7 C *D7* *G C* *G Fine* *D7*

- veškeré-ho loďstva v Pola-bí. A vždycky až se budu u
- Ať je to Ceylon, Jáva ne-

G *D7*

- Bristolu dí-vat do mraků, vzpo-me-nu si na tvůj vosí pás.
- bo Čí-na, znám tam každý kout, vím, kde dálka s dál-kou hrani-čí.

G *D7* *G* *C* *G H9^b*

- A i když pádluju teď ře-kou spolu je-nom v ka-ja-ku,
- A i když teď mě jenom u - Dě-čí-na lí-ně táhne proud,

Emi *A9* *D7* *1. 2.* *3. al Fine*

- tak si holka, počkej, až u-šetřím na cestovní pas. 2. Po-ví-dám
- tak si holka, počkej, až mě pustí do zahra-ni-čí. 3. Po-ví-dám

HLEDÁM RÝM

ZPÍVÁ JOSEF LAUFER

HUDBA: PETR HAPKA

TEXT: PETR RADA

© PANTON, PRAHA 1969 / FOTO V. SOCHŮREK

Tempo di medium beat

C H C

mp 1. Vo-ňa-vá jako žlutých rů-ží ky-ti-ce... Slýchávám od ní
2. Pichla-vá jako tr-ny ke-řů rů-žo-vých... V očích má pohled

H F C C7 F

krutých slůvek ti-sí-ce... že však je tak vpa-se štíhlá
sr-ny, v srdci prv-ní hřích... Ří-ká, že jen bás-ní-ko-vi

C Dmi B7 G

kvý-ši-nám mou du-ši zdvihla, jdu za ní jak k světlu je-pi-ce.
vy-zná lás-ku tře-mi slo-vy, já jsem pro ni jenom loňský sněh.

Refrén C G7 C G G7 Dmi

Hledám rým ke slo-vu li-li-e... Lás-ka mne ke kří-

G7 C G7 C

ži při-bi-je... Do tů-ně kdybych spad, lek-ní-nů bí-lý

F C G7 C F G7 C G7

chlad na-po-sled če-lo mi o-my-je. Pro-pad-lý ne-zem-

C C G7 Dmi G7 C

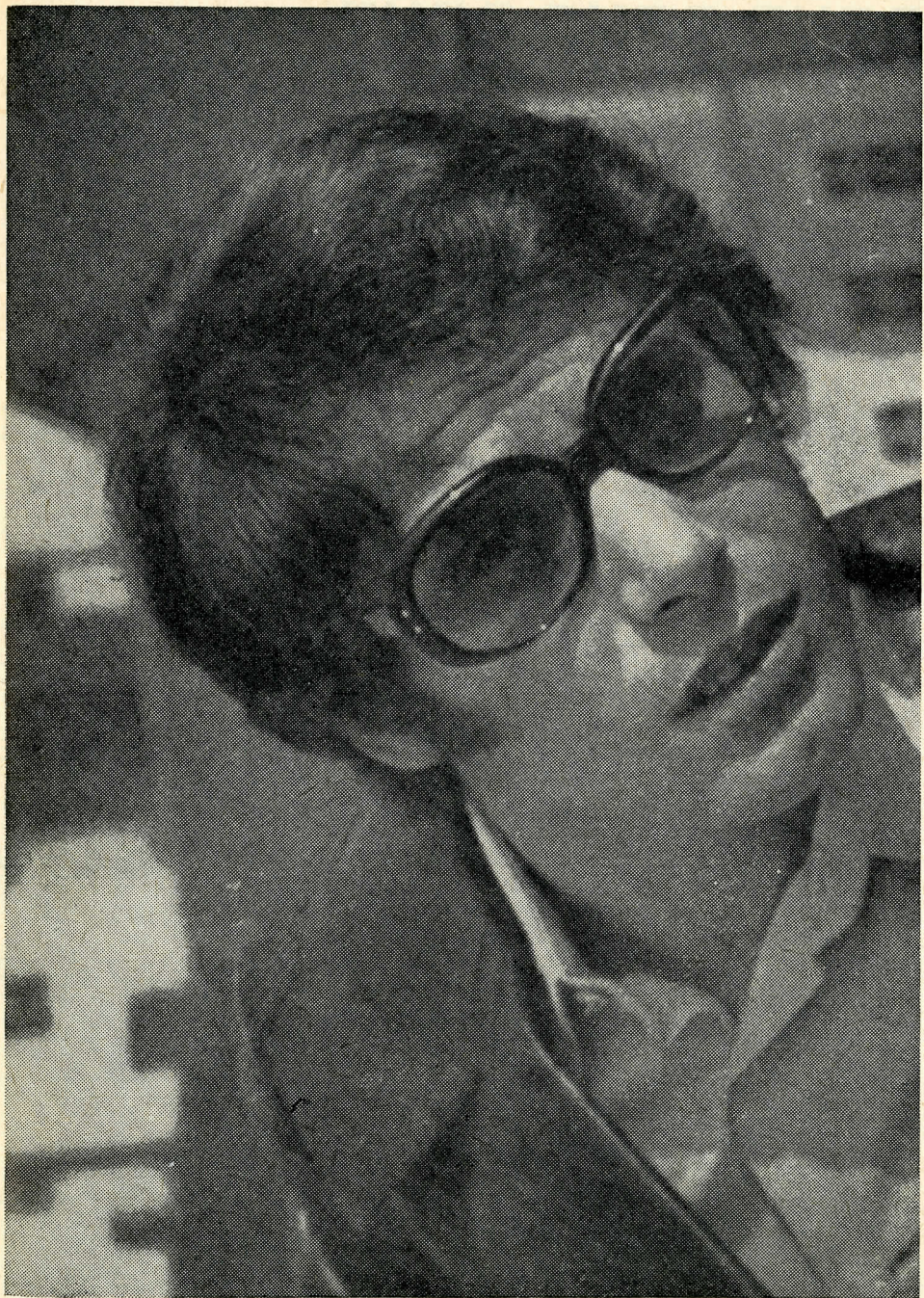
ským předsta-vám, so-bě sám ro-zu-mět pře-stá-vám.

G7 C F

Skládám verš ku ver-ši, bás-ní-ci zít-třej-ší, tr-ni-

C G7 C

tá zdá se mi ces-ta kvám.

BENE BENE BENE

ZPÍVÁ DRAHOMÍRA VLACHOVÁ

HUDBA I TEXT: CH. BRUHN A G. BUSCHOR

ČESKÝ TEXT: JIŘÍ VITINGER

© 1968 BY HERMAN SCHNEIDER, MUZIKVERLAG WIEN

PRO ČSSR PANTON, PRAHA 1969 / FOTO P. JASANSKÝ

Medium tempo di foxtrot

Refr *G* *C* *C* *D7*

Bene, bene, bene, molto, molto be-ne, ó, co ješ-tě chtít:

bene, bene, bene molto, molto, bene, ó, já vím, co

G *D7* *G* *G*

má se dít. Já bene, bene, bene, . molto, molto, be-ne znám

G *Dm7* *G7* *C* *G* *D7*

tu dávnou báj, co si dva po-ta- jí o rá- ji

G *C* *G* *D7*

šep- tá- jí. Já vím už bene, be-ne, be-ne, molto bene, co je

G *G* *A7*

Verse

ráj. 1. Když A- dam vrá-ji bloumal sám,

2. Já z A- da- mo-vých sy- nů znám

Ami *D7* *G*

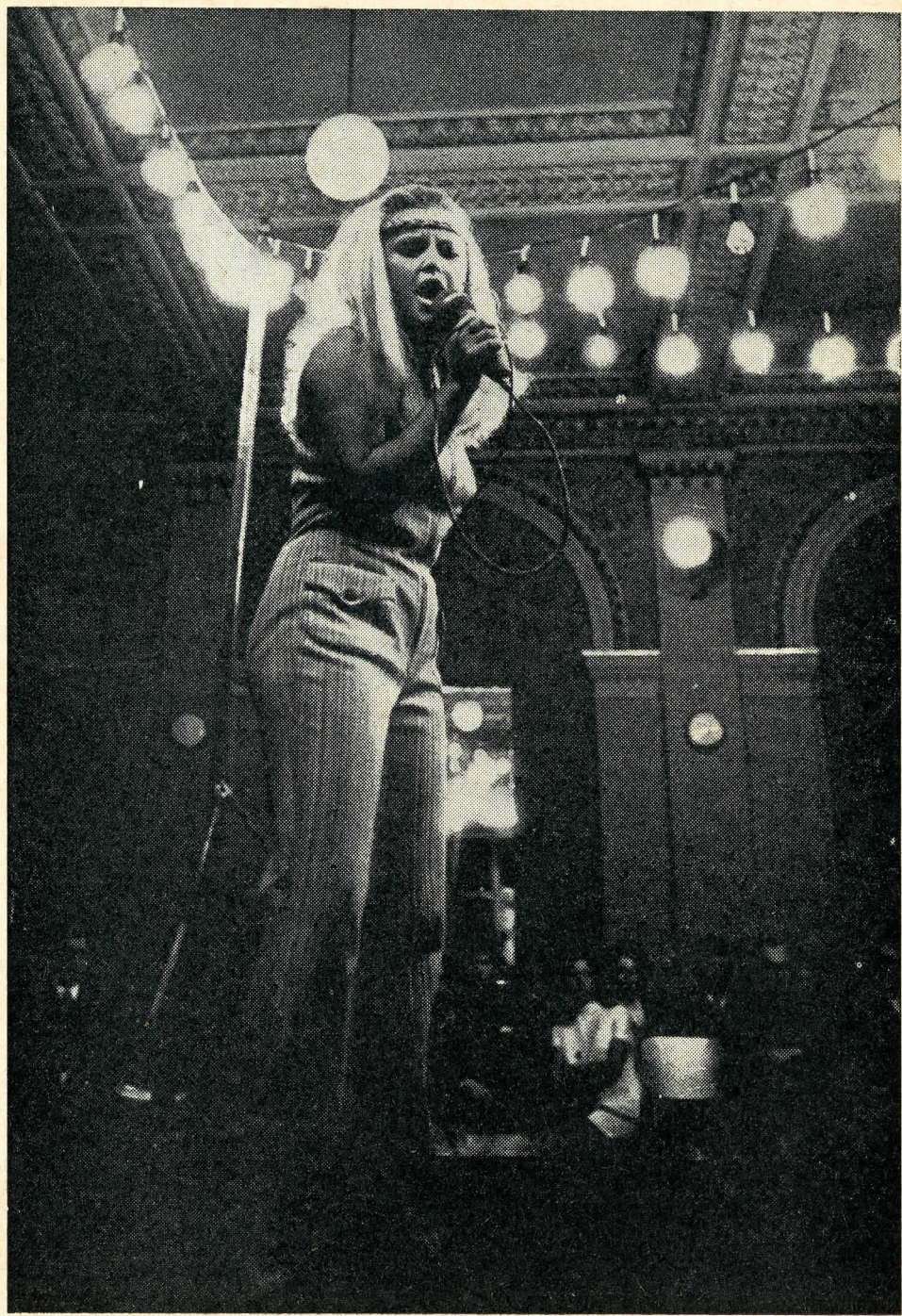
řek Pámbu: to tak ne- ne- chám. Hned ze žeb- ra mu E- vu

Až jedno- ho, co byl ta- ky sám. Až pod pal- bou mých u- smě-

spích - a rá- jem zněl A- da- mův smích: -

vů - roztál a dal se do zpě- vu: -

ČEKÁM

HUDBA: MOJMÍR SMÉKAL / TEXT: ROSTISLAV ČERNÝ
ZPÍVÁ VALERIE ČIŽMÁROVÁ / FOTO P. JASANSKÝ
© PANTON, PRAHA 1969

Medium tempo di fox trot

mf ěkl, že mě vez-me někam, kde prý voní vřes a já tady na něj
čekám věrně ja-ko pes. Slí-bil, že mě vez-me se-bou,
kam se ví-tr hnal přesto, že mě uši zebou, já čekám dál.
Proč bych měla ne- věřit, když mi ře-kl, že chce jít,
když mi ře-kl, že chce jít třeba na kraj světa jen a jen se mnou,
on jenom a já, jenom on a já. - Nejde, ale to se stá-
Když mi ře-kl, že na kraj svě-
vá, třeba ne-má čas, třeba někde vy- bě- há -vá na kraj světa
ne-va- dí mi mráz. Neisem ještě pl- no- le- tá, mám na všechno
pas, třeba shá-ní plachet- ni - ci ne- bo dre-zí - nu
čas. Slíbil, že mě vezme se - bou, kam se ví-tr hnal,
a tak čekám na stani - ci ať ho ne-mi - nu.
ať mě třeba nohy zebou, já čekám dál, já čekám dál.

CELOU NOC PADAL DÉŠŤ

ZPÍVÁ KARLA OČENÁŠKOVÁ

HUDBA: KAREL LOCHMAN

TEXT: MILAN SVOJANOVSKÝ

(I. MÍSTO SKLADATELSKÉ SOUTĚŽE „ÚSTECKÝ RUBÍN“.)

Beat F B^b F B^b F B^b F F7

Celou noc padal déšť, - ty jsi promokl též, - ten vo- dy
B^b7 F B^b F G9 a já jsem
pří- val přestávals vážně brát, když jsi mi zpíval, zpí- val,
dá- ma, již patří obdiv tvůj, nejsem už sa- ma, sa- ma
C7 F B^b F B^b B^b

celou noc padal déšť - jsi teď můj trubadūr. Tá- ta na - dá -
jsi teď můj truba- dūr E7 C Cdim

vá, že mi cho- díš hrát, šátkem za- má - vám, až dnes pů- jde
C7 F B^b F B^b F B^b F F7
spát, píseň kterou mi dáš - do mých ust zašeptáš, - ta slo- va
B^b7 F B^b F
ti - chá, která - dneskachci znát, - já bu- du
G9 C7 F B^b F
dý- chat, dý- chat pí- seň, kte- rou mi dáš. -

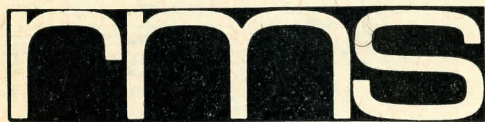
Z PANTONU:

V knižní edici Vydavatelství Svazu českých skladatelů Pantonu vyšla před několika týdnů jako novinka studie F. Bartoše s názvem *Hudba volá SOS*. Je to nekonvenčně napsaná publikace, zabývající se mimo jiné mírou nebezpečí, které přináší hudba člověku 20. století ve svých přetechizovaných formách, ale opačně i tím, jaká úskalí musí hudba v dnešní době překonávat.

V Pantonu též vyšla další čísla Klubu moderní taneční hudby. V řadě Panton special 4 a současně v edici Hrajeme k tanci 49 vyšly foxtrot A. Jindry/J. Fikejzové: *To se ví (Love)* a slow-rock F. Trnky/M. Tetourkové: *Mraky a slunečník (Clouds and Sunshade)*. Číslo 50 edice Hrajeme k tanci je věnováno foxtrotu P. Bayerle *Weekend* a mediu-beatu A. Bilka *Cizinec na pobřeží (Stranger on the Shore)*.

Taneční orchestr č. 10 přinesl tentokrát jednu polku a jednu valčíkovou píseň. Je to titul *Zamilovaný měsíc (The Moon in Love)* autorů K. Valdaufa a B. Nádvorníka a V mléčné dráze (*On the Milky Way*) K. Valdaufa a I. Fischera. Číslo 11 této edice rozšiřuje repertoár zahraničních orchestrů o dva valčíky: Z. Krotila *Plesový valčík (Ball Valse)* a A. Jindry *Úsměvy (Keep smiling)*.

Z reprezentativních publikací notové edice Pantonu připomínáme exkluzivní vydání České a slovenské lidové písně pro zpěv a klavír Václava Trojana. Zahrnuje 50 oblíbených písní s českou, anglickou a německou textací a předmluvou básníka Františka Hrubína.

repertoár malé scény

Vydává Orbis, n. p. Redakce: Jiří Beneš (ved. redaktor), Pavel Bošek. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel.: 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p. závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávkou přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně v lednu 1970.
NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1970

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československá divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

ZVONĚNÍ Z HERBÁŘE

HUDBA: IVAN ŠTĚDRÝ

SLOVA: MILOŇ ČEPELKA

© 1969 PANTON PRAHA

Ve dvou školních písankách ma-lej her-bář mám, je v něm rovná
 Ne-na ří-kej, má mi-lá, že jsou suché, vím, chce to trochu
 stovka ky-tek, kterou já ti dám. A já ti dám, má mi-lá,
 fan-ta-zi-e, já ti po-ra-dím. Za-vři o-či sdu-věrou
 však ty už to víš, cin-ky lin-ky kon-va-lin-ky, ať se po-tě-
 vsí-lu po-div-nou, cin-ky lin-ky kon-va-lin-ky ná-hle o-živ-
 šíš. Tvým rá - nům stří-br-ným sen zavo-la - jí zvonkovou hrou.
 Há - nům stří-br-ným, cink cinky ja - ko ovce když jdou,
 slunce mů- že dáv-no hrát až bu-deš chtít vstát, rá - nům
 stří-br-ným cink zvonkovou hrou budou ti hrát. Tvým budou ti hrát.

IVAN ŠTEDRÝ hraje na klavír od dětských let. Jako šestnáctiletý vede taneční orchestr. Absolvoval konservatoř hudby a sám pět let vyučoval na Lidové konservatoři. Řadu let působí jako hudební redaktor Čs. rozhlasu a hudební dramaturg Mikrofóra. Když mu to čas dovolí, píše písničky. Důkaz přinášíme na protější stránce.

rms

KENNY
CLARKE

FOTO
PAVEL JASANSKÝ